

тура и това още повече е засилило неговото чувство за напръдка на отечеството му; може би това пжтуване е било единъ отъ стимулитъ, които сж накарали Кермекчиева да завѣщае богатството си за просвѣтителни цѣли. Прѣзъ 1876 год. когато рускиятъ царъ дошелъ въ Плосшъ, Кермекчиевъ билъ единъ отъ членовѣтъ на депутацията, която отишла да го моли да освободи България.

Като човѣкъ съ солидно образование и съ чувство къмъ научни и просвѣтни цѣли, Керемекчиевъ слѣдѣлъ винаги напръдка на науката и политическитъ работи, за което свидѣтелствуватъ историческитъ книги и съчинения съ политически характеръ, както и класическитъ творения, които е ималъ въ библиотеката си. Кермекчиевъ не се женилъ и за него както и за много други сподвижници на българския, напръдъкъ, може да се каже, че той живѣ и работи само за България и нея остави за генерална наслѣдница; ней той бѣ единъ отъ най-прѣданнытъ синове, безъ да забрави и Ромжния, дѣто винаги българитъ намираха прибѣжище въ своето изгнание. Въ завѣщанието си, което Кермекчиевъ написалъ прѣзъ 1879 год. и което оставилъ въ бѣлг. агентсво въ Букурещъ, по край другото той-прѣдвижда 20,000 лева за дѣвическото сиропиталище „Елена Доамна“ въ Букурещъ, заради *братската любовъ*, която, казва Кермекчиевъ, срѣщнахъ у ромжнитъ, всрѣдъ които живѣехъ отъ дѣтинство; 20,000 лева за болницата „Козма и Дамяна“ въ Търново, 20,000 лева за българската църква въ Букурещъ „св. Кирилъ и Методий“ и 500000 л. за „*милото и любимото ми отечество България*“, както се изразява самъ завѣщателтъ, съ единствената цѣль, щото отъ тая сума да се състави единъ вѣченъ фондъ подъ название: *фондъ за народно образование Петъръ Н. Кермекчиевъ*, отъ прихода на който фондъ да се изпровождатъ ежегодно млади бѣлгари, за да придобиятъ образованието си въ културна Европа.